

Arrest

nr. 76 957 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X, verkeerdelijk vermeld als X in het verzoekschrift

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Hazara en sjiitisch moslim te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Koragho in het district Chahar Kent van de provincie Balkh. U bent Afghanistan ontvlucht omwille van problemen tussen uw vader en de dorpschef, Mullah Y. (...). Deze Mullah Y. (...) had op 15/07/2008 (24 saratan 1387, volgens de Afghaanse kalender) aan iedere familie van het dorp 5.000 afghani gevraagd om de moskee op te frissen. Uw vader wilde dit bedrag niet betalen en werd boos op hem. Uiteindelijk gooide hij een steen naar het dorpshoofd. Daarop zag u hoe uw vader door

twee andere dorpsgenoten met een mes werd gestoken. U rende naar huis om uw oudere broer en moeder in te lichten. Zij gingen onmiddellijk naar de mensen; uw broer met een mes in de hand. U bleef op een afstand en zag hoe de mensen ook uw broer en vervolgens uw moeder aanvielen. Uit schrik eveneens te worden aangevallen en te worden gedood, ontvluchtte u uw dorp. Via Mazar-i-Sharif reisde u naar Kabul, waar u een maand en twaalf dagen verbleef. Van Kabul reisde u naar Herat, waar u twee maanden verbleef. Vanuit Herat ging u naar Iran, waar uw oom en zijn familie woonden. Zij financierden uw vlucht naar Turkije, waarvoor ze 3.000 dollar betaalden. Vanuit Turkije reisde u naar Europa.

Op 17/11/2008 bent u in België aangekomen en op 24/11/2008 diende u een eerste asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam op 16/03/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw tweede asielaanvraag van 02/07/2009, uw derde asielaanvraag van 12/08/2009, uw vierde asielaanvraag van 02/09/2009, uw vijfde asielaanvraag van 12/10/2009 en uw zesde asielaanvraag van 24/02/2011 werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 19/07/2011 heeft u een zesde asielaanvraag ingediend. U verklaart nog steeds problemen te vrezen met Mullah Y. (...) en met uw dorpsgenoten. Bovendien verklaart u dat u zich in juni 2011, tijdens uw verblijf in Nederland (u was daar ruim een jaar), bekeerd heeft tot het christendom. Ook dit zou een terugkeer naar Afghanistan in de weg staan.

Ter staving van uw zesde asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Afghaans identiteitsdocument, een getuigenis van de Iraanse kerk Hengelo, een doopcertificaat Perzische Kerk Kores en drie foto's die tijdens uw doopsel werden genomen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 16/03/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal heeft u geen beroep ingediend.

Ondanks de vaststelling dat u de eerdere weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal niet heeft aangevochten, houdt u bij uw zesde asielaanvraag vol dat u bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt te worden gedood door Mullah Y. (...). Gezien de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw relaas en gezien de huidige vaststelling dat u geen enkel document voorlegt dat de eerdere argumentatie van het Commissariaat-generaal vermag te weerleggen, kan ook bij uw zesde asielaanvraag geen geloof worden gehecht aan dit asielmotief.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u het evenmin aannemelijk maakt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen dient te vrezen omwille van uw bekering tot het christendom. Vooreerst stelt u dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van uw bekering. U beweert dat dit komt omdat u met niemand in Afghanistan contact heeft (CGVS, p.7). Wat dat betreft, kan nog worden opgemerkt dat het zeer ongeloofwaardig is dat u niet zou kunnen verduidelijken waar uw familieleden wonen. U stelt slechts te weten dat zij in andere provincies van Afghanistan of in andere landen zijn (CGVS, p.3). Ook over de verblijfplaats van uw ouders en uw broer, die gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas meer dan waarschijnlijk nog in leven zijn, laat u de Belgische asielinstanties in het ongewisse.

Behalve de vaststelling dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van uw nieuwe geloof, blijkt ook dat u in België niet al te veel ruchtbaarheid geeft aan uw bekering tot het christendom. U verklaart dat u er zelf niets over zegt, tenzij men ernaar vraagt (CGVS, p.5). U beweert verder dat u deelnam aan een hongerstaking maar aan de deur werd gezet toen bleek dat u zich ter plaatse in de bijbel verdiepte (CGVS, p.5). Als het Commissariaat-generaal laat uitschijnen dat het niet geloofwaardig is dat

u zich tussen tientallen Afghanen zou outen als christen, stelt u dat dit nu eenmaal democratie en Europa is. Alleszins rijmt dergelijke beweerde handelswijze niet met uw beweerde vrees voor problemen met de moslimbevolking in Afghanistan. Dat uw omgeving in Iran of Afghanistan en uw landgenoten in België op de hoogte zijn van uw bekering tot het christendom, toont u nergens aan.

De documenten van de kerken in Nederland vormen geen bewijs van het tegendeel. Vooreerst wordt hier nogmaals aangetoond dat uw bekering er vooral is gekomen omwille van verblijfsrechtelijke overwegingen. Immers, het attest van de kerk van Apeldoorn is aan de Nederlandse asielinstanties (IND) gericht en werd merkwaardig genoeg een week na uw asielaanvraag in België opgemaakt. Voorts dient te worden opgemerkt dat de voorgelegde attesten niet eens uw naam J. Q. (...) vermelden, maar de naam A. Y. (...), wat volgens u uw nieuwe, niet-religieuze (zij het nog steeds Afghaanse) naam zou zijn (CGVS, p.3). Alleszins rijst hier de vraag welke identiteit u ten overstaan van de Nederlandse autoriteiten heeft aangenomen. Het is namelijk opvallend dat met uw doopsel ook uw geboortedatum veranderde. Volgens het attest van de Koreskerk in Apeldoorn werd u op 01/07/1990 geboren (en niet op 01/08/1991 zoals u in België beweert).

De brief van de Iraanse kerk in Hengelo stelt verder dat men u daar niet wilde dopen. Voorganger Khamseh verklaart dat de toebemeten tijd daarvoor te kort was, dat men u daarvoor ook te weinig kende en dat de kerk in Hengelo, in tegenstelling tot de Koresgemeente in Apeldoorn die u wel doopte, een meer verdiepende gemeente is. Blijkbaar twijfelt ook voorganger Khamseh aan uw bedoelingen.

De drie foto's waarop te zien is hoe u het doopsacrament ontvangt, zijn geen bewijs voor uw daadwerkelijk engagement en tonen niet aan dat uw doopsel geen privé-aangelegenheid in de engste zin van het woord is geweest.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden afgeleid dat u uw vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk maakt. Niet alleen kan u niet aantonen dat uw omgeving op de hoogte is van deze bekering, bovendien rijzen er vragen bij uw motieven om u tot het christendom te laten bekeren.

Om bovenstaande redenen kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Chahar Kent, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. In het district waarvan u afkomstig bent, blijken er zich geen incidenten te hebben voorgedaan die een impact hebben op de burgerbevolking.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Chahar Kent in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Chahar Kent actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Chahar Kent aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijft

uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Terecht stelt de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 16/03/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal heeft u geen beroep ingediend.*

Ondanks de vaststelling dat u de eerdere weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal niet heeft aangevochten, houdt u bij uw zesde asielaanvraag vol dat u bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt te worden gedood door Mullah Y. (...). Gezien de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw relaas en gezien de huidige vaststelling dat u geen enkel document voorlegt dat de eerdere argumentatie van het Commissariaat-generaal vermag te weerleggen, kan ook bij uw zesde asielaanvraag geen geloof worden gehecht aan dit asielmotief.” De Raad schaart zich achter dit motief.

2.3. Verzoeker verwijst naar algemene kritiek van het OCIV over de kwaliteit van de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Hij stelt, zonder het verhoorverslag formeel van valsheid te betichten, dat er geen garantie is dat de verklaringen, zoals zij werden opgenomen en weergegeven overeenstemmen met hetgeen hij gezegd heeft. De Raad stelt vast dat hij echter geen concrete gegevens aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat dit te dezen niet het geval zou zijn geweest; dat het verhoorverslag, dat niet voor akkoord werd ondertekend door verzoeker, niet als een authentieke akte of een proces-verbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, kan worden beschouwd; dat het de verzoeker dus vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal beweert dat hij verklaard heeft, niet op een andere manier werd gezegd; dat het evenwel niet volstaat dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd; dat de afgevaardigde-ambtenaar van het commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven; dat er, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden bestaat dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoeker werkelijk heeft verklaard; dat deze het tegenbewijs niet levert (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002). Het staat verzoeker steeds vrij aannemelijk te maken dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd.

Daar waar verzoeker stelt dat hij de gebeurtenissen heeft geprobeerd weg te dringen om zich te integreren wijst de Raad erop dat elk interview stress met zich me brengt en ook feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor de vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de bekering tot het christendom stelt de bestreden beslissing: *“Bovendien dient te worden opgemerkt dat u het evenmin aannemelijk maakt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen dient te vrezen omwille van uw bekering tot het christendom. Vooreerst stelt u dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van uw bekering. U beweert dat dit komt omdat u met niemand in Afghanistan contact heeft (CGVS, p.7). Wat dat betreft, kan nog worden opgemerkt dat het zeer ongeloofwaardig is dat u niet zou kunnen verduidelijken waar uw familieleden wonen. U stelt slechts te weten dat zij in andere provincies van Afghanistan of in andere landen zijn (CGVS, p.3). Ook over de verblijfplaats van uw ouders en uw broer, die gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas meer dan waarschijnlijk nog in leven zijn, laat u de Belgische asielinstanties in het ongewisse.”*

Verzoeker stelde voorheen dat hij met zijn familieleden geen contact had en niet concreet wist waar zij woonden. In zijn verzoekschrift stelt hij dat zijn eigen familieleden, die in Iran wonen, het contact verbroken hebben omdat zij hem als een ongelovig iemand beschouwen. Het betreft een niet overtuigende *a posteriori* uitleg die verzoeker niet aannemelijk maakt.

De bestreden beslissing stelt: *“Behalve de vaststelling dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van uw nieuwe geloof, blijkt ook dat u in België niet al te veel ruchtbaarheid geeft aan uw bekering tot het christendom. U verklaart dat u er zelf niets over zegt, tenzij men er naar vraagt (CGVS, p.5). U beweert verder dat u deelnam aan een hongerstaking maar aan de deur werd gezet toen bleek dat u zich ter plaatse in de bijbel verdiepte (CGVS, p.5). Als het Commissariaat-generaal laat uitschijnen dat het niet geloofwaardig is dat u zich tussen tientallen Afghanen zou outen als christen, stelt u dat dit nu eenmaal democratie en Europa is. Alleszins rijmt dergelijke beweerde handelwijze niet met uw beweerde vrees voor problemen met de moslimbevolking in Afghanistan. Dat uw omgeving in Iran of Afghanistan en uw landgenoten in België op de hoogte zijn van uw bekering tot het christendom, toont u nergens aan.”* De Raad schaart zich achter dit motief.

Daar waar verzoeker stelt dat hij zijn nieuw geloof niet zou kunnen wegsteken, daar hij de bijbel zou lezen en niet deelnemen aan de vijf dagelijkse gebeden, meent dat dit slechts aannemelijk is in zoverre zijn bekering overtuigt. Terecht stelt verweerder dat er ernstige vraagtekens dienden geplaatst te worden bij de (intentie van zijn) beweerde bekering. Namelijk, uit verzoekers verklaringen blijkt dat toen dieper werd ingegaan op zijn beweegredenen om zich van de Islam af te keren en zich te bekeren tot het Christendom, verzoeker afwijkend en vaag blijft. Gevraagd wat verzoekers probleem met de islam was, kwam hij niet verder dan te stellen dat de islam een grap is voor hem en dat hij tot het besef kwam dat alles nep was (gehoor CGVS, p. 3). Verweerder haalt aan dat van iemand die zich heeft bekeerd tot een andere religie, *in casu* het christendom, minstens kan verwacht worden dat hij deze een weloverwogen, diepgaande keuze, gemotiveerd en overtuigend kan toelichten. *In casu* is dit geenszins het geval. Verzoeker kan zijn beweerde (motivatie tot) bekering tot het christendom niet ondersteunen met overtuigende, gemotiveerde en aannemelijke verklaringen, noch met overtuigende stukken.

Wat de documenten betreft stelt de bestreden beslissing: *“De documenten van de kerken in Nederland vormen geen bewijs van het tegendeel. Vooreerst wordt hier nogmaals aangetoond dat uw bekering er vooral is gekomen omwille van verblijfsrechtelijke overwegingen. Immers, het attest van de kerk van Apeldoorn is aan de Nederlandse asielinstanties (IND) gericht en werd merkwaardig genoeg een week na uw asielaanvraag in België opgemaakt. Voorts dient te worden opgemerkt dat de voorgelegde attesten niet eens uw naam Jafari Qassim vermelden, maar de naam Aman Yakobi, wat volgens u uw nieuwe, niet-religieuze (zij het nog steeds Afghaanse) naam zou zijn (CGVS, p.3). Alleszins rijst hier de vraag welke identiteit u ten overstaan van de Nederlandse autoriteiten heeft aangenomen. Het is namelijk opvallend dat met uw doopsel ook uw geboortedatum veranderde. Volgens het attest van de*

Koreskerk in Apeldoorn werd u op 01/07/1990 geboren (en niet op 01/08/1991 zoals u in België beweert).

De brief van de Iraanse kerk in Hengelo stelt verder dat men u daar niet wilde dopen. Voorganger K. verklaart dat de toebemeten tijd daarvoor te kort was, dat men u daarvoor ook te weinig kende en dat de kerk in Hengelo, in tegenstelling tot de Koresgemeente in Apeldoorn die u wel doopte, een meer verdiepende gemeente is. Blijkbaar twijfelt ook voorganger K. aan uw bedoelingen.” De Raad schaaft zich achter dit motief.

Daar waar verzoeker stelt dat hij een andere positief klinkende Afghaanse naam wenste en dat er in verband met de geboortedatum allicht een miscommunicatie was, overtuigt dit niet. De uitleg van verzoeker dat hij als moslim opgroeide, maar in België in contact kwam met protestanten van wie hij veel liefde kreeg en uitleg over hun geloof en hij zich eindelijk thuis voelde en meende dat dit de juiste godsdienst voor hem was, overtuigt evenmin.

Met betrekking tot de foto's stelt de bestreden beslissing: *“De drie foto's waarop te zien is hoe u het doopsacrament ontvangt, zijn geen bewijs voor uw daadwerkelijk engagement en tonen niet aan dat uw doopsel geen privé-aangelegenheid in de engste zin van het woord is geweest.”*

De Raad meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het doopsel van verzoeker bekend is buiten de deelnemers aan dit ritueel en evenmin dat de loutere deelname aan dit ritueel het bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het artikel 33 van de Conventie van Genève.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het artikel 33 van de Conventie van Genève. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan een vluchteling verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij vluchteling is zodat dit artikel niet op hem van toepassing is.

2.6. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 en 5 van het EVRM.

De schending van de artikelen 2 en 3 en 5 van het EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.7. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In een vijfde middel voert de verzoekende partij inzake het subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van de motiveringsplicht en verwijst naar een reisadvies Afghanistan.

Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Het is ook geen weerlegging van het motief van de bestreden beslissing betreffende de veiligheidssituatie van de streek waarvan verzoeker afkomstig is. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas en bekering niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS